

Archief**Troosteloos Sneeuwitje** door **Wouter Hillaert****theater**

In het jeugdtheater komen sprookjesbewerkingen vaak voor, maar voor volwassenen worden ze maar zelden gebracht. Tristero breekt de ban met Sneeuwitje. Het jonge gezelschap vertrok niet van de oorspronkelijke fabel, maar van de grimmige persiflageroman Snow White van de Amerikaan Donald Barthelme. Goed voor een bewerking in het kwadraat dus, die tot op de dag van de première per repetitie nog eens helemaal opnieuw bewerkt werd. Het resultaat is een schrale voorstelling die probeert te redden wat er te redden valt.

Het moderne Sneeuwitje woont in een achterbuurt en is zo arm als de straat. Vooral geestelijk. Als ze al niet bij haar psychiater op schoot zit, schrijft ze eenzinnige romans of zit ze te smachten naar een prins. Haar zeven dwergen zijn in hun trainingspakken en slobberpyjama's zo mogelijk nog troostelozer. Ze zuipen bierblikjes en geven Sneeuwitje om de beurt een beurt onder de douche. Vaak staan ze maar wat te lanterfantten of slaan ze eventjes een computerklavier in elkaar. Zinloos nietsnutten is in de willekeurige opeenvolging van ultrakorte scènes tot zo'n allesbepalend principe verheven dat Sneeuwitje voortdurend overheelt naar non-theater. Op papier is dat een unieke vorm. Je krijgt een ondramatische openheid van waaruit met één simpel commentaar of één kleine beweging makkelijk verrassende effecten kunnen ontstaan.

En soms gebeurt dat ook. Er is de absurde 'heihoheiho'-choreografie van de hele ploeg en de minutenlang aanslepende wasbeurt van een erg goede Stefan Lernous als antiprins. Ook een stille verleidingsscène tussen de doorrookte stiefmoeder (Mieke Verdin) en de slome dwerg (Diederik Peeters) zit heel inriest precies. Het probleem is echter dat het nulgraadtoneel in deze voorstelling niet het resultaat is van een bewuste keuze maar van een noodgedwongen 'wat kunnen we nog eens doen om zinloosheid te illustreren?' Sneeuwitje in het Engels haar lange studieparcours laten opdreunen en de dwergen op een rijtje rond de speelvloer doen huppelen blijken in dat verband niets meer dan pijnlijk kinderachtige antwoorden. Als je zo'n warboel goed wilt maken, heb je goede acteurs nodig, maar nog niet alle spelers bereiken de uitstraling van Lernous. Vooral Lien Kneepkens als Sneeuwitje past net te veel haar achternaam toe om de non-vorm aanvaardbaar te maken. Als haar personage zich retorisch afvraagt "of ze interessant is", is dat meteen de basisvraag waar je de hele voorstelling mee ziet worstelen. Soms wordt een scène in haar onzinnigheid zo ver doorgetrokken dat de troosteloze sfeer grappig én schrijnend wordt, terwijl het antitheatrale ervan uitzonderlijk aanvoelt. Maar vaak blijkt er niet veel interessanter aan dan dat de acteurs opkomen en weer afgaan. Vooral dat laatste. We kunnen we voor deze Sneeuwitje maar een heel klein duimpje opsteken.

Wouter Hillaert

WAT: Sneeuwitje WIE: Tristero, in coproductie met KVS/de bottelarij en Dito'Dito WAAR EN WANNEER: 18 tot 20 juni in KVS/de bottelarij (02/412.70.70.). In november en december op tournee. Info: www.kvs.be OORDEEL: Deze encensering bestaat vooral uit zinloze scènes, maar af en toe weten sommige acteurs daar wel erg fijn mee om te gaan.

Publicatiedatum : **16-06-2003**

Sectie : **Cultuur & wetenschap**